

Dorința și maseurul negru

Încă de la bun început, această persoană, Anthony Burns, dădea semne clare că posedă instinctul de a se lăsa atras de lucruri ce aveau să-l înghită. În familia lui fuseseră cincisprezece copii, iar el cel cărui i se acordase cea mai puțină atenție, și atunci când a plecat să muncească, după ce absolvise liceul în clasa cu cei mai mulți elevi din istoria instituției, s-a angajat în cea mai mare companie de comerț cu ridicata din oraș. Totul îl absorbea și îl înghițea și, cu toate astea, tot nu se simțea în siguranță. Mai mult decât oriunde altundeva, cel mai în siguranță se simțea la cinema. Îi plăcea să stea pe rândurile din spate, acolo unde întunericul îl absorbea pe îndelete, iar el era ca o particulă de mâncare ce se dizolvă într-o gură mare și fierbinte. Cinematograful îi lungea mintea cu o limbă delicată și tremurătoare care nu făcea decât să-l tragă la somn. Da, niciun câine mare și mămos, numai bun de dădacă, nu l-ar fi putut lunge mai bine și nu i-ar fi oferit o odihnă mai dulce decât îi oferea cinematograful atunci când se ducea acolo

după muncă. Dormea cu gura căscată, iar în ea i se strângea salivă, care i se prelingea pe la colțuri, și atunci toată ființa lui se relaxa atât de profund, că întreaga amorțeală și încordare provocate de anxietatea pe care o resimțise peste zi i se ridicau de pe umeri. Nu urmărea acțiunea desfășurată pe ecran, ci se uita la personaje. Ce ziceau sau ce făceau ele nu avea nicio relevanță pentru el, îl interesau doar personajele care-l încălzeau de parcă ar fi stat culcușite chiar lângă el în sala întunecată de cinema și le adora pe toate, mai puțin pe cele cu voci ascuțite.

O persoană foarte timidă era Anthony Burns, într-o continuă alergare de la un soi de protecție la altul, niciunul însă suficient de durabil ca să-l mulțumească.

Acum, la vârsta de treizeci de ani, de la atât de multă protecție, fața și trupul lui aveau încă trăsăturile neformate ale unui țănc, iar în preajma celor mai în vârstă decât el și cu porniri critice, umbla asemenea unui copil. În fiecă mișcare a corpului, inflexiune a vocii și manifestare a expresiei sale, o scuză timidă era adresată lumii pentru micul spațiu pe care, cumva, fusese ales să-l ocupe. Minte lui nu era una scrutătoare. Învăța doar ce i se cerea să învețe, iar despre el n-a învățat nimic. Habar n-avea care îi erau adevăratele dorințe. Dorința este ceva menit să ocupe un spațiu mai amplu decât cel pus la bătaie de un individ, iar acest fapt era cu atât mai adevărat în cazul

lui Anthony Burns. Dorințele lui, sau mai bine zis, dorința lui primară era atât de mare pentru el, încât îl înghițea precum o haină ce necesita o croială de zece ori mai mică, sau mai degrabă Burns ar fi trebuit să fie de zece ori mai mare ca să o umple cum se cuvine.

Căci păcatele lumii constau de fapt doar în părțile ei, în lipsurile ei și pe acestea trebuie să le răscumpere suferința. Un zid al casei rămas neconstruit pentru că nu s-a mai ajuns piatra, o odaie dintr-o casă lăsată nemobilată pentru că proprietarul a rămas fără bani – acest soi de lipsuri sunt de obicei ascunse sau mascate printr-un fel de improvizații temporare. Natura umană este plină de astfel de improvizații temporare, născocite de om ca să-și ascundă lipsurile. Simte că o parte din el e ca un perete neconstruit sau ca o cameră nemobilată și încearcă din răspuțeri să compenseze acest lucru. A recurge la imaginație, la visare sau la țelul elevat al artei e o mască ticluită de el ca să-și ascundă lipsurile. Violența, de pildă războiul, între doi oameni ori între mai multe națiuni, e tot o compensare oarbă și absurdă pentru ceea ce nu este încă format în natura umană. Și mai există o formă de compensare. Aceasta se găsește în principiul răscumpărării, a te lăsa pradă tratamentului violent aplicat de alții în ideea că astfel îți izbăvești sinele de vină. Această din urmă cale a fost cea pe care Anthony Burns în mod inconștient o alesese.

Acum, la vârsta de treizeci de ani, urma să descopere instrumentul răscumpărării lui. Ca toate celelalte întâmplări din viața sa, și aceasta a venit fără intenție sau efort.

Într-o după-amiază, care era o după-amiază de sâmbătă în noiembrie, a plecat de la locul său de muncă din marea corporație de vânzări cu ridicata și a ajuns într-un loc a cărui firmă luminată în roșu zicea „Băi turcești și masaj“. În ultima vreme suferea de un fel de durere vagă undeva la baza coloanei, iar un coleg angajat în corporație îi spusese că o să-l lase cu masaj. Ai crede că simpla enunțare a unei astfel de sugestii l-ar speria de moarte, dar atunci când dorința coabitează neîncetat cu frica, fără ca între ele să existe o delimitare, dorința pesemne că devine foarte înșelătoare; trebuie să fie la fel de vicleană ca adversara ei, iar acesta a fost unul dintre momentele când dorința a întrecut în istețime dușmanul de sub același acoperiș. Încă de la rostirea cuvântului „masaj“, dorința și-a ițit capul și a emanat un fel de vapori anestezici prin toți nervii lui Burns, luând frica pe nepregătite și permițându-i acestuia să se strecoare pe lângă ea. Aproape fără să știe că într-adevăr se îndrepta într-acolo, s-a dus la băi în acea sâmbătă după-amiază.

Băile erau situate la subsolul unui hotel, chiar în centrul nervilor mercantili excitați din zona comercială a orașului, și totuși băile erau o mică lume în sine.

Discreția plutea peste tot în aer și părea să fie însuși scopul acestui loc. Ușa de la intrare avea un ochi de geam oval cu sticlă opacă prin care nu puteai zări decât un licăr de lumină. Și chiar și după ce clientul era poftit înăuntru, se trezea într-un labirint de pereți despărțitori, coridoare și cabine separate între ele cu ajutorul unor draperii, camere cu uși mate, globuri de sticlă jivrată ce acopereau sursele de lumină și perdele de vaporii. Peste tot erau instrumente de camuflare. Trupurile clienților, deposezați de hainele lor, erau înfășurate în valuri de material alb ca de cort. Mergeau desculți pe gresia albă și umedă, la fel de palizi și de tăcuți ca niște fantome, atâta doar că li se auzea respirația, iar fețele lor aveau o expresie aproape vidă. Pluteau de parcă nu posedau niciun gând care să-i ghideze.

Dar din când în când, prin holul central pășea câte un maseur. Maseurii erau negri. Păreau foarte întunecați și incontestabili pe fundalul draperiilor albe și fluide ale băii. Nu aveau pe ei niciun cearșaf, nu purtau indispensabili largi din bumbac și mergeau dintr-o parte în alta cu forță și hotărâre. Ei singuri păreau să dețină autoritatea în acest loc. Vocile le răsunau cu îndrăzneală, nu vorbeau niciodată în șoaptă, pe tonul acela spăsit al clienților care le cereau indicații. Aceasta era pe drept provincia lor, iar ei dădeau la o parte draperiile albe cu palmele lor

mari și negre, care ar fi putut la fel de ușor să înșface fulgerele și să le arunce înapoi către nori.

Anthony Burns a rămas în fața ușii de la intrare mai indecis decât mulți. Odată trecut de ușa cu geam opac, soarta lui era decisă, iar el nu mai trebuia să acționeze sau să își manifeste voința. A plătit doi dolari și cincizeci de cenți, prețul unei băi și al unui masaj, iar din acel moment nu avea decât să urmeze indicațiile și să se lase în voia celor care îl luau în grijă. N-a trecut mult și un maseur negru s-a apropiat de Burns și l-a împins înainte, apoi pe după colț, unde a fost poftit în una din cabinele cu draperie.

— Dă-ți jos hainele, i-a zis negrul.

Negrul simțise deja ceva ciudat în legătură cu ultimul lui client, așa că n-a ieșit din cabina cu draperie, ci a rămas sprijinindu-se de perete cât timp Burns s-a dezbrăcat, supus. Bărbatul alb și-a întors fața spre perete, cu spatele la negru, și bâjbâia stânjenit cu hainele groase de iarnă. I-a luat mult timp să și le dea jos, nu pentru că zăbovise cu bună știință, ci din cauza unei stări ca de visare în care se scufunda pe de-a-ntregul. Un sentiment îndepărtat îl absorbea, iar mâinile și degetele nu mai păreau să-i aparțină, și le simțea țepene și reci de parcă erau prinse în strânsoarea cuiva aflat în spatele lui, care le controla mișcările. Totuși, în cele din urmă s-a dezbrăcat până la piele,